

ورزش و منفعت طلبان

ورزش از عوامل مختلف آسیب‌های جدی دیده است. صحنه ورزش که روزگاری برای خودش بروبیایی داشت و عمل به اصول، رعایت اخلاق و پایبندی به قول و قرار در آن حرف اول را می‌زد به چنان حدی از آشفتگی رسیده است که حتی تجسم آن در سال‌های نه چندان دور امکان پذیر نبود.

ورزشکاران و پهلوانان در گذشته مورد اعتماد کامل جامعه بوده‌اند. جایگاه ورزشکار در جامعه و بین آحاد مختلف، ویژه و ممتاز بود. امروزه رفتارهای سبک، اقدامات سؤال برانگیز و کارهای چندان آور بر موقعیت ورزش در جامعه ضربه می‌زند.

نتیجه آشفتگی‌های فضای ورزش بی‌اعتمادی و یأس می‌باشد. این هر دو زهری است در کام مردمی که می‌خواهند همچنان ویژگی‌های جوانمردی، خصلت‌های پهلوانی و رفتارهای متواضعانه در ورزش حاکمیت داشته باشد.

افرادی که پایه‌های اعتماد جامعه برای ورزش و ورزشکار را لرزان و سست می‌کنند باید بدانند که از این کار بزرگترین و بالاترین ضربات و خسارت در دراز مدت متوجه خود آن‌ها می‌شود. ابر بی‌اعتمادی اگر باریدن بگیرد بر سر همگان به یکسان خواهد بارید و در آن موقع هیچ فرصت طلبِ بی‌خبر از خدا، موقعیت طلبِ خود محور و دروغگوی ظاهر ساز از سر پناهی بهره‌مند نخواهد شد.

هر وقت امور ورزش به افرادی ناکارآمد و فاقد صلاحیت‌های لازم سپرده شده میدان دادن به افراد چاپلوس، هوچیگر و در یک کلام حرمت شکن از رونق بیشتری برخوردار شده است.

شایستگی و توانایی در یک مدیر به عنوان یک سپر قوی و مقاوم در حفظ موقعیت و جایگاه وی عمل می‌کند و زمانی که به دست آوردن میز مدیریت در سایه رابطه ممکن شود چاره‌ای جز جذب هوچیگرها، بی‌حیاها و قلدرب‌آب‌ها نخواهد بود.

مدیری که کمتر به قوانین تعظیم می‌کند، مدیری که به دلیل ضعف‌های زیاد دائماً مورد انتقاد قرار می‌گیرد، مسئولی که چون طبل توخالی باشد، رئیسی که غاصب پست و مقام گردد، دست به دامن چماق به دست‌ها شدن را واجب‌تر از نان شب تلقی می‌کند.

مدیران ورزشی نالایق و نوجه‌ها و نوکران حلقه به گوششان همدیگر را یاری می‌دهند و ریزه خوار سفره همدیگرند. به همین دلیل است که این قبیل مدیران مدام برای سپردن پست‌های کلیدی به آن‌ها تلاش می‌کنند. ابائی از اینکه چندین پست و موقعیت را به نوجه‌های خود بدهند، ندارند. چرا که می‌خواهند به هر قیمتی که شده موقعیت خود را حفظ بکنند و از قرار گرفتن افراد غیر خودی در مسئولیت‌ها ممانعت نمایند.

هوچیگرهایی که برای جامعه ورزش ناشناخته باشند سعی می‌کنند به کمک مسئولین ضعیف‌النفس منفعت طلب با تهدید و ارعاب، داد و فریاد، شعار دادن و رجز خواندن به معرفی خود بپردازند و با این اقدامات زهر چشم بگیرند تا راحت‌تر و آسوده‌تر برای ارباب خوش خدمتی بکنند.

در ورزش ما از این قبیل نوجه‌ها نمونه‌های متعددی می‌توان ذکر کرد. با کوچکترین توجه به چگونگی مدیریت مجموعه‌های ورزشی به راحتی می‌توان رؤسای نوجه پرور را از مدیران لایق و کارآمد تشخیص داد.

وقتی دلسوزان و استخوان خردکرده‌های ورزش فریاد می‌زنند که در انتخاب مسئولین ورزش و به خصوص هیئت‌های ورزشی باید دقت کرد علتی جز خشکاندن ریشه نوجه پروری و برجیدن بساط هوچیگری و تهدید و ارعاب نبوده و نیست.

زمانی که جایگاه اهالی ورزش توسط غیر خودی‌ها و آویزان‌های ورزش مورد حمله قرار می‌گیرد و مسئولینی به ظاهر دلسوز ورزش از آن‌ها حمایت می‌کنند انتظاری جز نابودی و فنای ورزش وجود نخواهد داشت.

رسانه‌های مستقل و متعهد، عرق ریخته‌های متعصب ورزش، ورزشکاران صادق و متین، مدیران باشگاه‌های مردمی و در نهایت آنهایی که می‌توانند در انتخاب مسئولین هیئت‌های ورزشی تأثیرگذار باشند باید آستین همت بالا بزنند و ورزش ما را از وجود رؤسا و مسئولین هیئت‌های نوجه پرور، دروغگو، چرب زبان، منفعت طلب مقام پرست و خودمحور و متکبر پاکسازی کنند. انشاله.